Els premis són per als més llestos

El Girona llança per terra tota la bona feina feta a la segona part i se'n va amb les butxaques buides del camp del líder per culpa de la poca contundència en temps de descompte, quan el Mallorca dicta sentència amb un dolorós gol d'Amath

Un altre cop el maleït descompte. Els últims minuts, de nou fatídics per al Girona, massa ingenu quan precisament s'ha de ser llest. Els punts van cars i més en camps com el del Mallorca. Tenir-ne un era un premi prou valuós, que fins i tot, sent una mica agosarats, podia semblar curt veient la segona part de l'equip de Francisco, molt més valent i directe que no pas en uns primers 45 minuts infames. Però una vegada més, com va passar a La Romareda uns mesos enrere, va sobrar el temps extra. En un vist i no vist, tota la feina se'n va anar en orris. Es podrà parlar de justícia o injustícia, de derrota merescuda o no. Però el que diran les imatges, per més cops que es repeteixi la jugada clau, és que Dani Rodríguez va fer el que va voler al minut 91, a metres i metres de la porteria, i que ningú va ser capaç d'aturar-lo, ni amb una simple falta. Veient el passadís, la decisió va ser l'encertada: habilitar per a l'entrada d'Amath, que no estava en fora de joc, i que acabaria superant la sortida de Juan Carlos. La gerra d'aigua freda, amb el temps gairebé exhaurit. I la cara de babau que se'ls va quedar als jugadors contrastava, i de quina manera, amb l'emprenyada de Francisco, que se'n feia creus des de la banqueta.

No era un partit per perdre'l. Ni de bon tros. Potser sí al descans, veient la nul·la aportació ofensiva d'un Girona escarransit, al que la pilota no li durava ni un segon als peus. Superat, clarament, per un Mallorca valent, sense complexos, conscient de la seva superioritat i disposat a aprofitar-la. Però el canvi de xip al segon acte havia igualat tant la balança que pensar en una victòria, fins i tot, no era pas res fora de lloc. Un exemple. Samu Sáiz, ascendent com ho havien estat tots els seus companys, era substituït al minut 87. En comptes de marxar xino-xano cap a la banqueta, guanyant segons per assegurar l'empat, se'n va anar corrents, sense ganes de perdre temps. Ell, com tothom amb dos dits de front, no hauria vist massa agosarat posar en aquell moment un 2 a la travessa. Perquè el Mallorca, que havia sigut una piconadora fins al descans, amb bones ocasions per marcar, havia quedat esborrat del mapa i semblava conformar-se amb el 0-0. El mateix Mallorca que, una vegada i una altra, trobava una autopista per la banda esquerra, amb Brian Oliván i Amath fent molt de mal, aprofitant que Calavera es trobava ben sol defensant i Sylla se n'anava massa cap al mig. I si no era pel carril, l'acció la conduïa Salva Sevilla, capaç d'inventar-se bicicletes o de xutar amb tota la intenció del món. La falta de punteria i les intervencions de Juan Carlos, un dia més, van mantenir el zero a la porteria. Se'n va salvar d'una de bona el Girona. Potser l'allau no va ser tan descarat com el del dia de l'Espanyol, amb ocasions claríssimes pel rival. Però el domini era local, d'això ningú en dubta. Les oportunitats, també.

La pressió alta i el vent en contra van ser ingredients que dificultaven, i molt, la sortida de la pilota des del darrere. No hi havia manera de connectar amb Samu Sáiz i quan el 10 la rebia sempre escollia la pitjor opció. A Stuani no se'l veia, sols quan topava amb Amath i rebia una forta trompada al cap. Tres quarts del mateix passava amb Sylla, assenyalat amb el dit durant dies per la seva possible sortida i anit titular a Palma. A Pablo Moreno, també a l'onze, només per batre Reina però en posició no reglamentària, pel que el gol no va pujar al marcador. Tan poc va produir l'atac que l'ocasió més clara per marcar va ser un cop de cap d'un defensa, Joan Sastre, que a punt va estar de colar la pilota a la seva pròpia porteria. Va anar d'un pam.

Gerra d'aigua freda

El gol d'Amath fa molt de mal perquè arribava al descompte i també perquè durant tot el segon acte el Girona va ser superior al Mallorca, fent mèrits per marcar. Amb algun retoc per fi es van acabar les excursions d'Oliván. Un perill menys. Cristóforo es va fer un tip de tallar pilotes, la lluita de Monchu va completar un mig del camp que per fi va començar a tenir criteri amb la pilota als peus i Samu es va deixar de romanços i va deixar d'abraçar l'opció més difícil. A Sylla i Stuani se'ls va començar a veure amb més freqüència. Tant, que el gol va rondar per la porteria de Reina. El porter va intervenir ben aviat, amb rematades de Monchu i de Sylla, abans que Bernardo enviés un cop de cap a fora a la sortida d'un córner. Amb el crani també ho va provar Stuani, que encara continua lluny del seu millor nivell. Es va encallar el partit amb la lesió de Sastre i alguna plantofada a Cristóforo i Monchu, abans que Sylla gaudís de l'ocasió més clara per marcar. Del no-res va inventar-se una canonada que Reina va rebutjar amb l'espatlla dreta. Fins i tot Bárcenas, un dels dos únics canvis que va fer Francisco, es va animar amb una fuetada des de la distància que no va trobar porteria per ben poc.

El problema és que el Girona no sap lligar els partits. Li costa ara i li ha costat durant molts anys. Els descomptes són fatídics i solen venir acompanyats de desgràcies. Anit, a Palma, nova demostració. Quan el més fàcil era matar el partit, es va deixar que Dani Rodríguez tirés pel dret. Cap falta tàctica, res de res. Amath només va haver de rematar-ho.

Font del document:
https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2021/01/31/premis-son-als-mes-llestos/1086322.html?utm_source=rss